

愛

気
つかぬ
うら
に

Než
srdce
promluví
**Tošikazu
Kawaguči**

Setkání, která léčí.
Šestý díl oblíbené
série z prostředí
kouzelné kavárny.



Než srdce promluví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Toshikazu Kawaguchi
Než srdce promluví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**



愛しさに

気づかぬうちに

Než
srdce
promluví
**Tošikazu
Kawaguči**

Přeložila Ivona Barešová

☰ KNIHA ZLIN

OBSAH

Předmluva

Příběh první

Dcera, která nedokázala
říct „mami“ | 15

Příběh druhý

Muž, který čekal na odpověď
své přítelkyně | 61

Příběh třetí

Žena, která chtěla znát
svou budoucnost | 115

Příběh čtvrtý

Chlapec, který se šel setkat
se svým mrtvým otcem | 165

PŘEDMLUVA

V kavárně v jedné nejmenované čtvrti mají místo, o němž koluje podivná novodobá legenda. Když na ně usednete, můžete se vrátit v čase do doby, kterou si zvolíte.

Musíte však přijmout několik nepříjemných, opravdu nepříjemných pravidel:

1. Při návratu do minulosti se můžete setkat pouze s lidmi, kteří už kavárnu někdy navštívili.
2. Ať uděláte při návratu do minulosti cokoli, přítomnost se tím nezmění.
3. Na místě, z něhož se můžete vrátit do minulosti, už sedí jiný host. Abyste se na ně mohli posadit, musíte vyčkat, až host odejde.
4. Během pobytu v minulosti se z místa nesmíte vzdálit.
5. Váš čas v minulosti začíná nalitím kávy a vyprší, jakmile káva vystydne.

A tím výčet nepříjemných pravidel nekončí.

Přesto přicházejí do kavárny stále další lidé, kteří se o této legendě doslechli.

Kavárna se jmenuje Funiculi funicula.

A co vy? Stáli byste o návrat do minulosti i po vyslechnutí takových pravidel?

Toto vyprávění je o čtyřech dojemných zázracích, které se v této podivné kavárně udály.

Příběh první

Dcera, která nedokázala říct „mami“

Příběh druhý

Muž, který čekal na odpověď své přítelkyně

Příběh třetí

Žena, která chtěla znát svou budoucnost

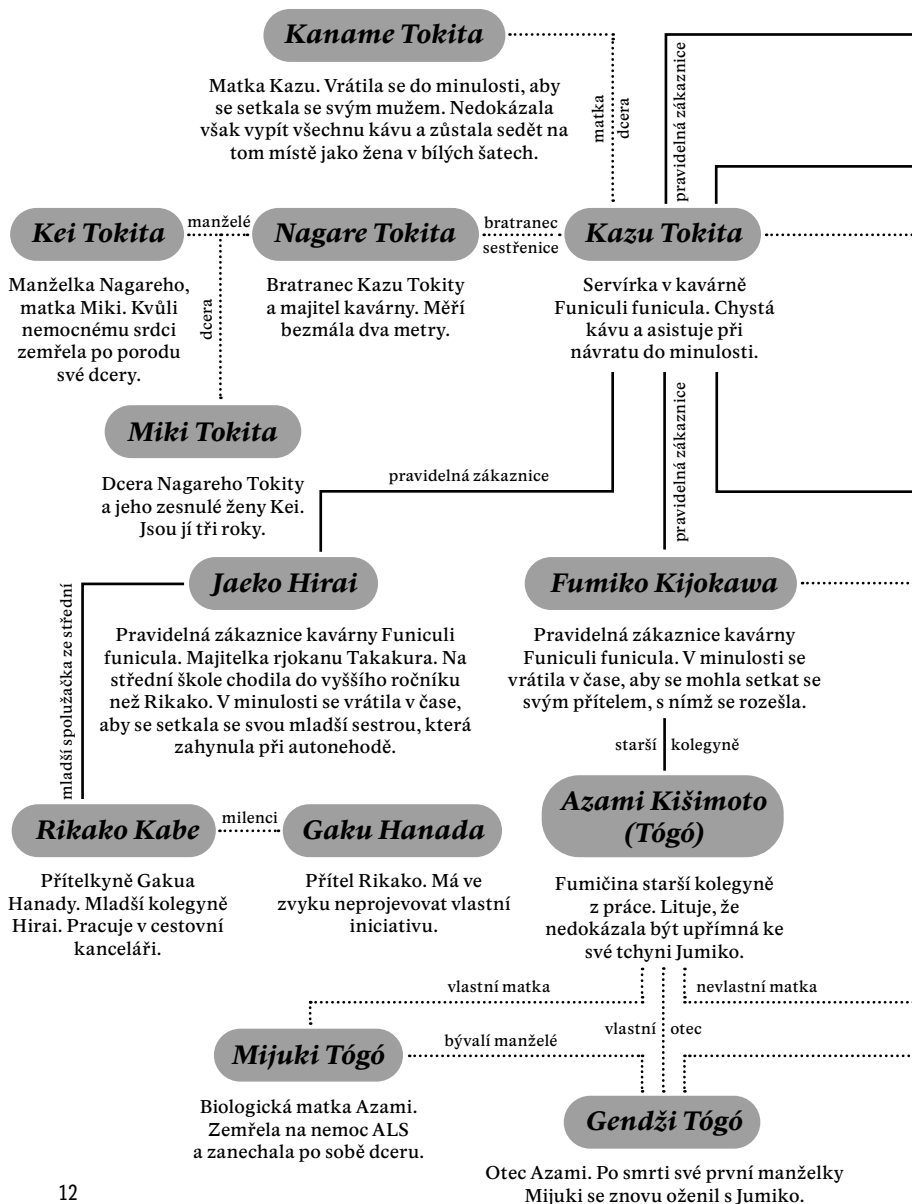
Příběh čtvrtý

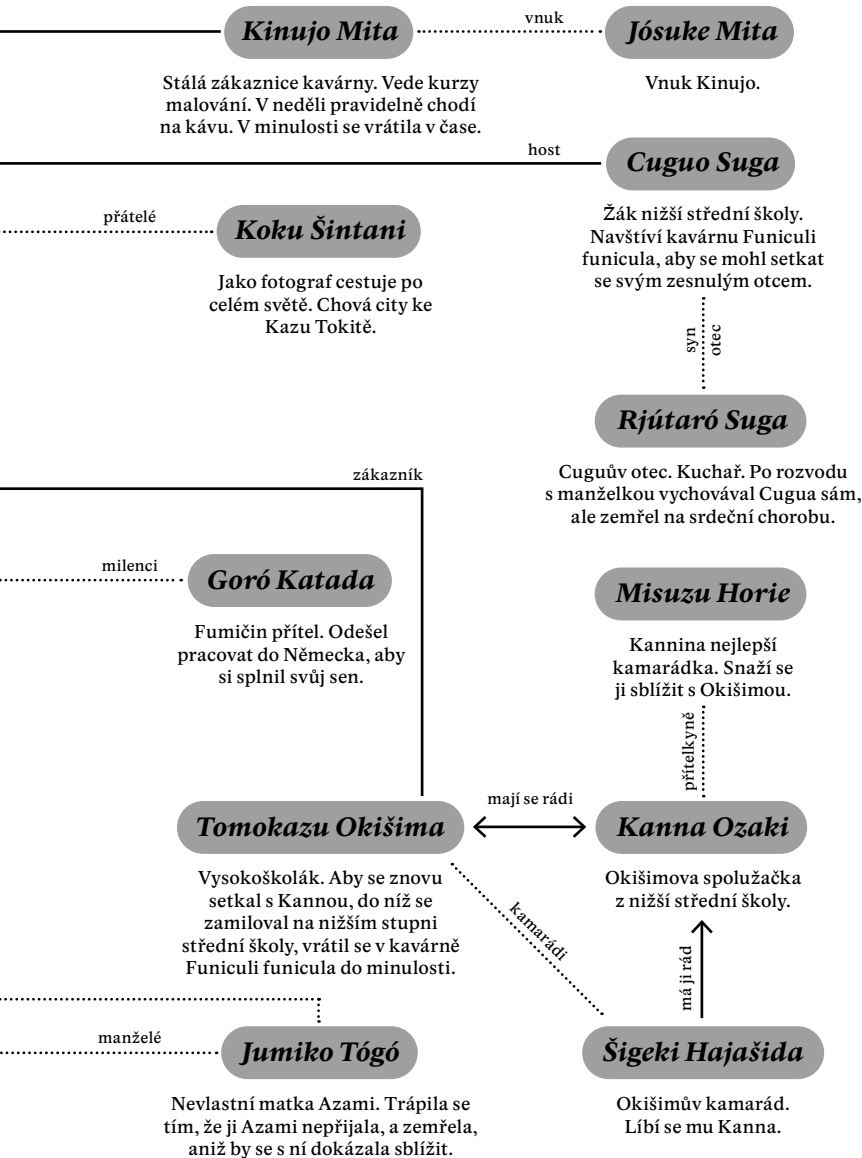
Chlapec, který se šel setkat se svým mrtvým otcem

Kdybyste se mohli vrátit do minulosti, s kým byste se chtěli setkat vy?

*Tyto příběhy jsou smyšlené a podobnost se skutečnými osobami, kavárnami nebo skupinami je čistě náhodná.

POSTAVY A JEJICH VZTAHY







PŘÍBĚH PRVNÍ

Dcera, která nedokázala říct „mami“

Říjen 1999

„Pusť mě!“ ozval se dívčí hlas v nákupní pasáži Tenmonkan v Kagošimě.

Dívka se jmenovala Azami Tógó. Noční Tenmonkan osvětloval nespočet neonů a celá pasáž byla zalitá pestrobarevnou září. Ulici lemovaly bary, z nichž se ozýval veselý smích. Azami, oblečená nalehko jen v mikině a s bundou přehozenou přes ramena, impulzivně utekla z domu a bloumala ulicemi.

„Počkej!“

Uprostřed davu ji chytila za paži její nevlastní matka Jumiko.

Jumiko vypadala vyčerpaně. Tři dny a tři noci nespala a hledala Azami, která náhle zmizela. Pod očima měla hluboké tmavé kruhy.

Azami trhla celým tělem a vyškubla ruku z jejího sevření. Batohem, který držela v ruce, přitom zasáhla kolemjdoucího muže. Ten se na ni jen letmo podíval a vzápětí se ztratil v davu. Azami se snažila Jumiko utéct.

„Azami, holčičko, počkej! Počkej, prosím tě!“

Jumiko se za ní prodírala davem, aby ji neztratila z očí, sotva ji našla.

Azami utekla z domova jen s batohem a tři dny se potulovala v centru Kagošimy.

Jedna cesta z domova v Mijazaki do Kagošimy vyjde dálkovým autobusem na zhruba tři tisíce jenů. Azami byla studentkou nižší střední školy, a tak jí peníze, které měla, nemohly stačit. V obličejí byla strašně bledá, zřejmě proto, že pořádně nejedla. Začátkem října už noční teploty značně klesají. Stačilo, aby třeba jen zmokla, a mohla snadno onemocnět.

Jumiko se při představě, kde se Azami toulala a jak strávila poslední tři dny, sevřelo srdce.

„Azami!“

„Nechod za mnou!“

„Počkej, prosím!“

I když nevěděli, kam odešla, její otec Gendži odmítl z obavy, co by tomu lidé řekli, nahlásit, že ji pohřešují. Pořád jen opakoval, že se nakonec vrátí, a ani se ji nepokusil hledat. Jumiko se od Azaminy kamarádky dozvěděla, že Azami zamířila do nákupní pasáže Tenmonkan. Vydala se ji tam hledat a nakonec se jí podařilo nevlastní dceru najít.

„Azami!“ zvolala Jumiko a znovu ji chytla za paži.

„Nech už mě být! Pust mě!“

Azami se zlostně rozmáchla a Jumiko odstrčila. Ta ztratila rovnováhu a upadla.

„Dej mi už pokoj.“

Jumiko rychle vstala, aby jí Azami neutekla.

„Nemůžu ti přece dát pokoj. Proč říkáš takové věci?“ odvětila Jumiko a smutně se na ni podívala. *Tak moc jsem se o tebe bála a všude tě hledala*, říkaly její oči.

Azami se zatvářila otráveně a odvrátila zrak, jako by tím dávala najevo, že se jí na to ani nechce odpovídat. Jumiko se oprášila a opatrně se k ní přiblížila.

„Vrať se domů, prosím. Tatínek má o tebe strach.“

„To není pravda. Ve skutečnosti se mu určitě ulevilo, že jsem pryč,“ odpověděla Azami sotva slyšitelným hlasem. „A nejde

jen o tátu. Ty si to myslíš taky, vid'š? Že kdybych tu nebyla... Nepředstírej, že jsi moje máma, když ani nejsme příbuzní!“

Ulevilo? Komu? Mně?

Od chvíle, kdy se Jumiko provdala za dívčina otce, ji něco takového nikdy nenapadlo. Naopak. Měla za to, že celou dobu dělala všechno pro to, aby ji Azami začala říkat „mami“ co nejdříve.

Tak proč jsem se vlastně tolik snažila?

Jumiko zůstala stát jako opařená a hleděla na Azami.

Byla vyčerpaná z tří denního hledání, bez spánku a odpočinku, a cítila marnost z veškerého úsilí, které nakonec nikam nevedlo. A také se ptala sama sebe, proč právě ona – někdo, kdo byl původně cizí, musí takto trpět mezi otcem a jeho dcerou jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Všechny ty pocity se v ní mísily dohromady.

Jumiko opustila veškerá síla.

V koutku duše zaslechla hlas svého druhého já.

Možná jsem si jen namlouvala, že je to moje dítě... Možná jsem se do té role nutila. Vždyť je to nakonec jen cizí dítě, se kterým mě nespojuje ani kapka krve.

Jumiko pomalu zavřela oči. Po tvářích jí začaly stékat slzy, aniž by sama věděla proč.

Možná už nedokážu dál bojovat.

Taška, kterou měla pověšenou přes rameno, jí sklouzla na zem.

Azami na ni letmo pohlédla, ale ani se ji nepokusila zvednout. Místo toho se obrátila k Jumiko, která stála se skloněnou hlavou.

„Už se do toho domu nevrátím...“ pronesla tiše a odešla.

Noční pasáž Tenmonkan.

Azami, s prázdným výrazem ve tváři, se nechala pohltit davem kolemjdoucích.



Leden 2019

„V té době mi bylo čtrnáct,“ zamumlala Azami, s očima jako by upřenýma do dálky.

Byla v kavárně Funiculi funicula. O této kavárně koluje pověst, že se v ní nachází místo, z něhož se člověk může vrátit do minulosti. Každý rok sem zavítá několik lidí, kteří si přejí udělat právě to. Azami byla jednou z nich.

Jejímu vyprávění naslouchaly Fumiko Kijokawa, Kinujo Mita a Kazu Tokita.

Fumiko pracovala jako systémová inženýrka ve firmě vyrábějící zdravotnické přístroje a Azami byla její starší kolegyně, která po svatbě odešla ze zaměstnání a stala se ženou v domácnosti.

Azami si zakryla obličej dlaněmi a tiše, jako by pro sebe, pronesla: „Až když jsem se ocitla ve stejné situaci, poprvé mi došlo, jak moc jsem tehdy matku ranila.“

Tou stejnou situací měla na mysli, že se ocitla ve stejné roli jako Jumiko. Její partner měl totiž dítě z předchozího vztahu.

„Vaše nevlastní dcera taky vzdoruje?“ zeptala se jí vlídně Kinujo, která až dosud tiše seděla u barového pultu a naslouchala jejímu vyprávění.

Kinujo měla ráda kávu, kterou připravoval majitel kavárny Nagare Tokita, a v neděli v tuto dobu sem na ni pravidelně chodila.

Azami tiše zavrtěla hlavou.

„Dcera mě od začátku oslovovala ‚mami‘...“ řekla a hlas se jí zadrhl.

Fumiko sedící naproti ní a Kinujo u barového pultu mlčky čekaly, až bude pokračovat.

„Promiňte,“ omluvila se Azami za to, že se rozplakala, i když si předsevzala, že plakat nebude. Potom pokračovala ve vyprávění.

„Začala jsem si klást otázku, proč jsem k matce nedokázala být tak laskavá, jako je teď moje dcera ke mně. Proč jsem tehdy tolik vzdorovala a nedokázala jí říct ‚mami‘...“

A právě v tu dobu, kdy jsem o tom začínala přemýšlet, se mi po více než deseti letech ozval otec a řekl mi, že zemřela...“

Azami se znovu zadrhl hlas.

„Myslela jsem si, že jednou přijde den, kdy se jí budu moct omluvit...“

Azami toho litovala. I když tehdy byla ještě dítě, zpětně si vyčítala, jak chladně se ke své nevlastní matce chovala a že jí nikdy nedokázala přijmout.

„Byla jsem hrozná dcera...“

Azami si znovu zakryla obličej dlaněmi a roztrásla se jí ramena.

V kavárně byly slyšet jen její tiché vzlyky a pravidelné tikání hodin.

Cink-cink

Ozval se zvuk kravského zvonce nade dveřmi, avšak Kazu, zřejmě s ohledem na plačící Azami, tentokrát nevyslovila obvyklé „Vítejte“ a jen pohlédla ke vchodu.

Do místnosti vešel Jósuke, vnuk Kinujo.

Byl leden a venku musela být pořádná zima, protože mu mrazem úplně zčervenaly tváře. Měl na sobě péřovou bundu, na hlavě pletenou čepici a kolem krku omotanou šálu, ale z kraťasů mu koukala holá kolena.

„Hepčí,“ kýchl. Zůstal stát u vchodu a hlasitě popotáhl nosem.

„Jejda, to už je tolik hodin?“ podivila se Kinujo, když ho spatřila, a pohlédla na troje nástěnné hodiny. Podle těch prostředních bylo krátce před čtvrtou. Jósuke přišel babičku vyzvednout, protože na ně čekal odvoz.

Kinujo se letmo podívala na Azami.

Bude v pořádku? zeptala se pak pohledem Fumiko.

Ta jí odpověděla pomalým mrknutím.

To bude dobré. Jsem tu s ní.

Kinujo přikývla, chytila Jósukeho za napřaženou ruku a sklouzla dolů ze stoličky u barového pultu.

„Teď mě vlastně napadá...“ promluvila ke Kazu za pultem, jako by si na něco právě vzpomněla.

Kazu leštila přístroje. V této kavárně používali stříbrné. Stříbro však rychle zčerná, a péče o takové přístroje proto vyžaduje čas a úsilí. V běžných kavárnách se z toho důvodu často používají nerezové, které se udržují snadněji. Avšak v této kavárně, kam příliš hostů nezavítalo, nebylo takové řešení nutné. Většinu času trávila Kazu právě leštěním přístrojů.

Kazu ustala v práci a zvedla hlavu.

„Přemýšlela jsi o té záležitosti?“ zeptala se jí Kinujo.

Kazu nic neřekla a zatvářila se nezvykle ustarané. Zdálo se, že i Fumiko při pohledu na ni zpozorněla, protože Kazu se vždy chovala klidně a nedávala najevo emoce.

„O čem to mluvíte?“ zajímalo ji.

„Paní učitelka mě požádala, abych vypomáhala na jejích hodinách malby,“ vysvětlila Kazu. Tou „učitelkou“ myslela Kinujo. Už od dětství navštěvovala její výtvarné kurzy, a právě Kinujo ji tehdy povzbudila, aby šla studovat uměleckou vysokou školu.

Ačkoli si Kazu obvykle udržovala odstup a příliš se s nikým nesblížovala, ke Kinujo chovala zvláštní city. Fumiko, která obě už dlouho dobře znala, jejich vztah kdysi popsala slovy:

„Jste jako matka a dcera.“

Kazu se k tomu nijak nevyjádřila, jen jednoduše poděkovala.

A právě Kinujo teď Kazu požádala, aby jí pomáhala s vedením výtvarného kurzu.

„Však už taky nejsem nejmladší... Člověk nikdy neví, co se může stát, že? Takže...“

V posledních letech měla Kinujo často zdravotní potíže a opakovaně byla hospitalizovaná ve všeobecné nemocnici nedaleko kavárny.

„Prosím,“ řekla a uklonila se.

Kazu se však nadále tvářila zasmušile a mlčela.

„Váháš?“ zeptala se Fumiko, která tím vyjádřila to, co Kinujo nedokázala vyslovit napřímo.